

Ἡ παραβολή Τελώνου καί Φαρισαίου (Γιαννακόπουλος Ἰωήλ Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Αὐτή ἔχει ὡς ἐξῆς: « Εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τινὰς τοὺς πεποιθότας ἐφ' ἑαυτοῖς, ὅτι εἰσὶ δίκαιοι καὶ ἐξουθενοῦντας τοὺς λοιποὺς τὴν παραβολὴν ταύτην ». Ὑπῆρχον ἄνθρωποι, ἂν ὅχι οἱ Φαρισαῖοι ὁμόφρονες των ὁμῶς, οἱ ὅποιοι ἀκολουθοῦντες τὴν συνοδείαν τοῦ Ἰησοῦ εἶχον μεγάλην ιδέαν διὰ τὸν ἑαυτὸν των, διὰ τὴν ἀρετὴν των, ἐθεώρουν τὸν Θεὸν ὀφειλέτην των καὶ περιεφρόνουν τοὺς ἄλλους ἁμαρτωλούς. Πρὸς αὐτοὺς ὁ Κύριος εἶπε τὴν παραβολὴν ταύτην. « Ἄνθρωποι δύο ἀνεβησαν » ἐκ τῆς κάτω πόλεως « εἰς τὸ ἱερόν » χῶρον τοῦ ναοῦ, ὅπου ἦτο τὸ θυσιαστήριον τῶν ὀλοκαυτωμάτων « προσεύξασθαι » νὰ προσευχηθῶσιν. « Ὁ εἷς » ἦτο « Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος Τελώνης ». Φαρισαῖοι ἦσαν οἱ θεωρούμενοι ὡς εὐλαβεῖς Ἑβραῖοι, οἱ ζηλωταὶ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Νόμου. Τελῶναι δέ ἦσαν οἱ εἰσπράκτορες τῶν δημοσίων φόρων, οἱ ὅποιοι ἠδίκουν τοὺς φορολογουμένους Ἑβραίους. Ἐπομένως ἔχομεν δύο τύπους ἀνθρώπων, τοὺς δικαίους καὶ ἁμαρτωλούς.

«Ὁ Φαρισαῖος σταθεῖς» ὁ Φαρισαῖος ὄρθιος «πρός ἑαυτόν» ἦτοι ἐνδομύχως, ἰδιωτικῶς οὐχί λειτουργικῶς «ταῦτα προσηύχετο. Ὁ Θεός, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι οὐκ εἰμί ὥσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων» δέν εἶμαι ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἦτοι «ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί ἢ καί ὡς οὗτος ὁ Τελώνης • νηστεύω δὲς τοῦ Σαββάτου». Δὲς τοῦ Σαββάτου σημαίνει δὲς τῆς ἐβδομάδος. Οἱ Εβραῖοι ἐνήστευον Δευτέραν καὶ Πέμπτην ὁχι ὑπὸ τοῦ νόμου ὑποχρεούμενοι ,ἀλλὰ κάμνοντες ἔργον περισσευούσης ἀξιομισθίας. «Ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι» δίδω τό 1)10 κατὰ τόν νόμον εἰς τόν Ναόν, καί εἰς τὰ ἐλάχιστα, ὅπου ὁ νόμος δέν ἐπέβαλλε, συνεχίζει ὁ Φαρισαῖος. Δία τοῦτο ἐθεώρει τόν Θεόν ὀφειλέτην του !

« Ὁ δέ Τελώνης, μακρόθεν ἐστῶς » μακράν τοῦ θυσιαστηρίου τῶν ὀλοκαυτωμάτων ἱστάμενος « οὐκ ἤθελε οὐδέ τούς ὀφθαλμούς εἰς τόν Οὐρανόν ἐπᾶραι » δέν ἐτόλμα οὐδέ τὰ μάτια του νά σηκώσῃ εἰς τόν Οὐρανόν «ἀλλ' ἐτυπεν εἰς τό στήθος του » ἐκτύπα τό στήθος του «λέγων ὁ Θεός ἰλάσθητί μοί τῷ ἁμαρτωλῷ» λυπήσουμε τόν ἁμαρτωλόν. Ὁ Κύριος προσθέτει: «Κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τόν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος ; » Κατήλθεν τοῦ Ναοῦ εἰς τόν οἶκόν του συγχωρημένος, ὠφελημένος ὁ Φαρισαῖος ἢ ὁ Τελώνης » Ἀσφαλῶς ὁ Τελώνης, διότι « πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτόν ταπεινωθήσεται, ὁ ταπεινῶν ἑαυτόν ὑψωθήσεται ». Ὁ ὑπερήφανος ταπεινώνεται, ὁ ταπεινός ὑψώνεται. Ὅποια ἀντίθεσις αὐτῶν! Ὁ μέν Τελώνης μακράν, σκυμμένος, τύπτων τό στήθος αὐτοῦ, βραχύλογος καί συναισθανόμενος τό βάρος τοῦ κακοῦ του ζητεῖ χάριν, ὁ δέ Φαρισαῖος ὄρθιος καί καμαρωτός, ἔχων ἐγωῖσμόν καί κατάκρισιν, σκεπάζων διά τῆς εὐχαριστίας πρὸς τόν Θεόν τήν περιαυτολογίαν ζητεῖ ἀπό τόν Θεόν ὁχι χάριν, ἀλλὰ ὀφειλήν τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτόν.

Θέμα : Ὑπερηφάνεια -Ταπείνωσης

Πᾶσα κακία εἶναι νόσος καί πᾶσα ἀρετή υἡγεία. Ἡ μεγαλύτερα ὁμως νόσος εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια καί ἡ καλλιτέρα υἡγεία εἶναι ἡ ταπείνωσις. Πρότυπα καί τῶν δύο τούτων, νοσηρᾶς καί υἡγιούς τοῦ ἀνθρώπου καταστάσεως, εἶναι οἱ δύο της παραβολῆς, Τελώνης καί Φαρισαῖος.

Τελῶναι ἔλεγοντο οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐλάμβανον ἐκ τοῦ Δημοσίου τήν ἄδειαν νά εἰσπράττουν τούς φόρους τῶν διοδίων ἀντί ὠρισμένης χρηματικῆς πρὸς τό Δημόσιον καταβολῆς. Δία νά δυνηθοῦν ὁμως νά ἐπαρκέσουν εἰς τήν καταβολήν τοῦ ποσοῦ καί πλουτίσουν αὐτοί οἱ ἴδιοι προέβαινον εἰς αὐθαιρεσίας, κλοπᾶς, βαρεῖς φόρους. Ἐντεῦθεν αἱ ἀδικίαι καί ἡ συνταύτισις τοῦ Τελώνου μέ τόν Ἀμαρτωλόν. Ἰδού ὁ πρῶτος τύπος τῆς παραβολῆς. Φαρισαῖοι ἦσαν ἰδιαιτέρα μερίς λαϊκῶν καί κληρικῶν, οἱ ὁποῖοι ὡς ἔργον των εἶχον τήν πιστήν τήρησιν τοῦ Ἑβραϊκοῦ νόμου, ἦσαν οἱ ἰδιαιτέρως ζηλωταί. Καί ἡ λέξις Φαρισαῖος ἐκ τοῦ «Φαρέσ»=ἀποκεκομμένος ἐσήμαινε τόν ἀποκεκομμένον, ξεχωρισμένον τοῦ κόσμου τόν ἅγιον. Ἐκ τῶν δύο τούτων ὁ μέν Φαρισαῖος ὑπερηφανεύεται διὰ τᾶς ἀρετάς του, διὰ τήν τάξιν εἰς τήν ὁποίαν ἀνήκει καί ἐπομένως ἀποτελεῖ τήν νοσηράν κατάστασιν, ὁ δέ Τελώνης ἔχει συναίσθησιν τῶν ἁμαρτιῶν του καί ἀποτελεῖ τήν υἡγιᾶ κατάστασιν. Ἄς μελετήσωμεν τᾶς δύο ταύτας νόσον καί υἡγείαν ἐκτενέστερον.

Α.᾽ Ἡ Νόσος -Ἑπερηφάνεια. Ὁ Φαρισαῖος βλέπει τᾶς ἰδικᾶς του ἀρετάς καί τᾶς κακίας τῶν ἄλλων. Καί διὰ τᾶς ἀρετάς του λέγει: « Νηστεύω δίς τοῦ Σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι ». Ἦτο ὁλόκληρος ἀπερροφημένος ἀπό τόν ἑαυτόν του. Τίποτ' ἄλλο δέν ἔβλεπε παρά μόνον τό εἶδωλον τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἐάν ἔρριπτε βλέμμα εἰς τούς ἄλλους, ἔπραττε τοῦτο διὰ νά καταστήσῃ τό βάθρον τοῦ εἰδώλου του ὑψηλότερον ἐξευτελίζων τούς ἄλλους. Φαινομενικῶς εὐχαριστεῖ τόν Θεόν, κατά βάθος συγχαίρει ἑαυτόν, διότι εἶναι ὁ μόνος καλός. Οἰκτίρει τόν Θεόν, διότι δέν ἔχει πιστούς δούλους, ἀφοῦ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι οἷους περιγράφει. Δέν ζητεῖ τίποτε ἀπό τόν Θεόν, εἶναι αὐτάρκης. Νηστεύει δίς τῆς ἐβδομάδος καί ἀποδεκατεῖ καί τὰ ἐλάχιστα. Κάμνει ἔργα περισσευούσης ἀξιομισθίας. Ἔχει τόν Θεόν ὀφειλέτην του ! Ἐπρεπε νά προσευχηθῇ ὑπέρ τῶν κακῶν ἀνθρώπων καί τοῦ Τελώνου, ἵνα μετανοή-σωσι. Τούναντίον! Περιφρονεῖ! Δία δέ τᾶς κακίας τῶν ἄλλων: λέγει οὐκ εἰμί ὥπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων ἄρπαξ, κλέπτῃς κ.λ.π καί ὡς οὗτος ὁ Τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος δέν βλέπει τὰ καλά τῶν ἄλλων καί τᾶς ἰδικᾶς του ἐλλείψεις. Ὅμιλεῖ περὶ ἁμαρτωλοῦ Τελώνου καί τόν καταδικάζει, καθ' ἣν στιγμὴν ἀθωώνεται ὑπό του Θεοῦ λόγω μετανοίας. Ἑπερυψώνει τόν ἑαυτόν τοῦ τήν στιγμὴν, καθ' ἣν κατακρίνεται ὑπό τοῦ Θεοῦ.

Καί ἡμεῖς ὑπερηφανευόμεθα, διότι βλέπομεν τᾶς κακίας τῶν ἄλλων καί τᾶς ἰδικᾶς μας ἀρετάς, δέν βλέπομεν δέ τὰ καλά τῶν ἄλλων καί τᾶς ἰδικᾶς μας ἐλλείψεις. Μάλιστα ! Ὁ Α κύριος, ἡ Α κυρία ἔχουν πλοῦτον ὑλικόν, πλοῦτον πνευματικόν,

ὄνομα σημαῖνον, εἶναι ἐμφανίσιμοι κατὰ τὴν μορφήν καί τό σῶμα, ἔχουν φυσικά ταλέντα φωνῆς, ὁμιλίας, ἐνῶ ἄλλοι εἶναι πτωχοί, ἀμόρφωτοι, ἄσημοι, μή ἐμφανίσιμοι, ἄνευ ταλέντων. Συγκρίνοντας τώρα οἱ πρῶτοι τά χαρίσματα των πρὸς τὰς ἐλλείψεις τῶν ἄλλων καυχῶνται λέγοντες ἐνδομύχως καί ἐκφώνως : « Οὐκ εἰμί ὥσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων » πτωχός, ἄσημος, μή ἐμφανίσιμος, κακόφωνος, κακόμιλος;

Αὐτό εἶναι νόσος, διότι τά φυσικά αὐτά ταλέντα εἶναι δῶρα ξένα, τοῦ Θεοῦ, διὰ τὰ ὁποῖα οὐδόλως ἐκοπίασες. Ἐπομένως διατί καυχᾶσαι; Ὁ Ἀποστ. Παῦλος λέγει: « τί ἔχεις ὃ οὐκ ἔλαβες ; εἰ καί ἔλαβες, τί καυχᾶσαι ὡς μή λαβῶν; » ὃ,τι ἔχεις εἶναι τοῦ Θεοῦ. Διατί καυχᾶσαι, ὡς ἐάν ὃ,τι ἔχεις δέν τό ἔλαβες ἀπό τόν Θεόν ; Ἡ τοιαύτη καύχησης εἶναι ἰδιοποιήσεις ξένων ἀξιῶν, εἶναι κλοπή. Πλήν αὐτοῦ τά φυσικά αὐτά ταλέντα εἰς πόσους δέν ἔγιναν τάφος ; Ἡ ὠραία φωνή καί μορφή, τό πολύ χρῆμα πόσους δέν ὠδήγησαν λόγῳ κακῆς χρήσεως εἰς τὴν καταστροφὴν; Καυχᾶσαι λοιπόν διὰ πράγματα, τά ὁποῖα εἶναι δυνατόν νά σοῦ γίνουν τάφος;

Ἄλλοι ὁμῶς καυχῶνται δι' ἐκεῖνα τά ὁποῖα ἀπέκτησαν διὰ τῆς ἐπιμελείας των. Ἦσο πτωχό παιδί καί διὰ τῆς ἐπιμελείας σου ἀνεπτύχθης, κατέλαβες κοινωνικὴν θέσιν. Ἦσο κόρη ἀσημάντου οἰκογενείας καί διὰ τῆς ἀρετῆς σου, καλωσύνης σου, ἔγινες σύζυγος, σύντροφος ἐνός κατέχοντος καλὴν κοινωνικὴν θέσιν. Ὑπερηφανεύεσαι διὰ τοῦτο ; Ἀγνοεῖς ὁμῶς, ὅτι εἰς τὴν ἀνάδειξίν σου συνετέλεσαν πλήν τῆς θελήσεώς σου καί ἄλλοι παράγοντες ἦτοι οἱ γονεῖς, οἱ διδάσκαλοι, οἱ φίλοι, οἱ Πνευματικοί, κατ' ἐξοχήν δέ ὁ Θεός ; Σέ ἐβοήθησαν δέ οἱ γονεῖς μέ τὴν τροφήν, οἱ διδάσκαλοι μέ τὴν διδασκαλίαν, οἱ φίλοι μέ τὴν νουθεσίαν, οἱ πνευματικοί μέ τὴν στοργήν. Ἄλλα, ἐάν τόσοι ἄλλοι παράγοντες συνετέλεσαν, ὥστε νά διορθώνης τὰς ἐλλείψεις σου, εἶναι δίκαιον μή βλέπων τὰς καλωσύνας τῶν ἄλλων καί τὰς ἐλλείψεις σου, τὰς ὁποίας ἐκεῖνοι σου διώρθωσαν, νά καυχᾶσαι διὰ τὴν ἀνάδειξίν σου ὡς ἐπιτελέσας ἔργον ἀποκλειστικῶς ἰδικόν σου ;

Ἄλλοι καυχῶνται δι' ἀρετάς τὰς ὁποίας δέν ἔχουν. Αὐτοὶ ὁμοιάζουν σάν τόν ἀρχαῖον παράφρονα Θράσυλλον, ὃ ὁποῖος περιπατῶν εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Πειραιῶς ἔλεγεν, ὅτι ὅλα τά πλοῖα εἶναι ἰδικά του. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι καυχῶνται διὰ ἀρετάς γονέων καί προγόνων. Ποσάκις δέ αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι καυχῶνται διὰ χαρίσματα ξένα, ὁμοιάζουν μέ τά μικρά παιδιά, τά ὁποῖα βάζουν τά παπούτσια, ἐνδύματα, καπέλλα τῶν πατέρων των, διὰ νά φανοῦν μεγάλοι, ἀλλὰ γίνονται γελοῖοι !

Ἄν εἶναι κακόν νά ὑπερηφανεύεται τις διὰ τὰ φυσικά καί ἐπίκτητα ἀγαθὰ καί διὰ ξένας ἀρετάς, φαντασθῆτε πόσον ἀποτρόπαιον καί βρωμερόν εἶναι νά καυχᾶται τίς διὰ τὰς κακίας του ! Κατώρθωσε ὁ Α νά ἀπατήσῃ, ἡ Α νά ἀπατηθῇ. Ἀντί νά ἐντραποῦν, καυχῶνται ! Ἐπέτυχε τίς νά κερδοσκοπήσῃ, νά πῇ τόν ἰδρῶτα τοῦ

πτωχοῦ. Καυχᾶται, διότι ἐθεωρήθη ἔξυπνος, καταφερτζῆς, ἐνῶ οἱ ἄλλοι κουτοί, ἀνόητοι. Καυχᾶται ὁ πατέρας, διότι τό παιδί του γνωρίζει νά συνδυάζη τό ψέμμα κατ' αὐτόν τόν τρόπον, ὥστε νά τό παρουσιάσῃ ὡς ἀλήθειαν. Καυχώμενοι καί χαίροντες πατήρ καί υἱός ὁμοιάζουν σάν τά σαλιγκάρια, τά ὁποῖα, ἐν ᾧ ψήνονται, τραγουδοῦν. Πῆσιμο ἢ καύχησης, τραγούδι ἢ χαρά διά τήν καταστρεπτικήν καύχησιν. Γενικῶς εἰπεῖν ὁ ἐγῶισμός δηλητηριάζει τάς σχέσεις μας, ὥστε νά εἴμεθα πρός τούς ἀνωτέρους κόλακες, εἰς τούς ἴσους ζηλότυποι, εἰς τούς ὑποδεεστέρους τύραννοι καί ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος « κύνες τοῖς κρατοῦσι, λέοντες τοῖς ἀδυνάτοις ». Ἰδοῦ ἡ νόσος !

Β.Λ' θεραπεία Ἡ ταπεινῶσις. Αὕτη συνίσταται εἰς τό νά βλέπωμεν τάς ἰδικάς μας ἐλλείψεις καί τάς ἀρετάς τῶν ἄλλων. Νά μή βλέπωμεν δέ τάς ἀρετάς μας καί τάς ἐλλείψεις τῶν ἄλλων. Καί ἰδοῦ. Ὁ Τελώνης ἔχει βαθεῖαν συναίσθησιν τῶν ἁμαρτιῶν του. Δείγματα τῆς βαθείας συναισθήσεως εἶναι ἡ στάσις του, ἡ θέσις του, ἡ ὁμιλία του. Ἡ θέσις του « μακρόθεν ἐστῶς ». Ἡ στάσις του « οὐκ ἤθελε τούς ὀφθαλμούς ἄραι » ἔτυπε τό στήθος του. Ἡ ὁμιλία του « ἰλάσθητί μοί τῷ ἁμαρτωλῷ ». Ψυχολογικῶς ὁ Τελώνης δέν ἔβλεπε τήν ὥραν αὐτήν καμμίαν ἀρετήν του, οὔτε κακίας τῶν ἄλλων. Ἦτο βυθισμένος εἰς τό ἁμαρτωλόν βάθος του. Δέν ἀγανακτεῖ, διότι ἀκούει τόν Φαρισαῖον νά περιφρονῇ αὐτόν. Ταπεινώνεται περισσότερο. Οὗτος εἶχε βίον ἁμαρτωλόν καί λόγια προσευχῆς ταπεινόφρονα. Τά λόγια του, ἐξήλειψαν τά πονηρά ἔργα του. Ὁ Φαρισαῖος εἶχε βίον δίκαιον. Λόγια ὁμως προσευχῆς ὑπερήφανα. Τά λόγια του κατέστρεψαν τά δίκαια ἔργα του !

Πρέπει καί ἡμεῖς νά βλέπωμεν τάς ἐλλείψεις μας. Ὅσονδήποτε προνομιούχοι κι' ἂν εἴμεθα, δέν εἴμεθα ἀκηλίδωτοι, ἄνφελοι, ἀναμάρτητοι. Ἄν δέν εἴμεθα φονεῖς, θά εἴμεθα θυμώδεις, ὥστε νά εἴμεθα ὑπεύθυνοι, ἂν ὀχι εἰς τόν καρπόν, εἰς τήν ρίζαν ὁμως τοῦ κακοῦ. Ἄν δέν εἴμεθα ἀσελγεῖς, θά ἔχωμεν ἐπιθυμίας ἀκαθάρτους, αἱ ὁποῖαι, ἂν δέν μολύνουν τά σώματα, μολύνουν τάς ψυχάς. Ἄν δέν κατεστρέψαμεν ἄλλους ἰδίαις χερσί, χαιρόμεθα ὁμως διά τό κακόν τοῦ ἄλλου. Δέν εἴμεθα δηλαδή κακοποιοί, εἴμεθα ὁμως ἐνίοτε χαιρέκακοι. Ὅσασδήποτε ἐπιτυχίας καί ἂν ἔχωμεν εἰς τήν ζωήν, εἰς πόσας ὁμως ἀποτυχίας δέν ὑπεπέσαμεν! Ὁ στρατηγός Τυρρένας εἶχε πολλᾶς νίκας καταγάγη. Ἀπαξ ὁμως ἠττήθη ἐν Μαριανδάλλῃ; . Διά τοῦτο, ὁσάκις ἐπηνεῖτο διά τάς πολλὰς του νίκας, ἀπήντα : Λησμονεῖτε, ὅτι κἀποτε ἠττήθην ἐν Μαριανδάλλῃ; Ὁ βλέπων τάς ἐλλείψεις του ἔχει ἐλπίδας προόδου. Ὁ δέ μή βλέπων ταύτας μένει στάσιμος.

Ὡς πρός τάς ἀρετάς μας πρέπει νά σκεπτόμεθα τά ἐξῆς : Πόσον ὀλίγοι εἶναι συγκρινόμενοι μέ ἀρετάς ἄλλων ἀνωτέρων μας ! Πόσαι ἐξ αὐτῶν εἶναι δωρεαί θεῖαι ! Δία πόσας ἐξ αὐτῶν δέν ἐκοπίασαν ἄλλοι ! Ἡ προσκόλλησις εἰς τήν μαγικήν θεωρίαν των δέν ἀφαιρεῖ τήν ἐλπίδα τῆς προόδου; Ὡστε κατά τόν Ἀπόστολον Παῦλον « τοῖς μέν ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενοι τοῖς δέ ὀπισθεν ἐπιλανθανόμενοι ».

Δέν πρέπει δηλαδή νά βλέπωμεν ποίας ἀρετάς κατωρθώσαμεν, ἀλλά ποίας ὑπολείπεται νά πράξωμεν. Καί ἄν ἔχωμεν τί καλόν, ἅς λέγωμεν τό τοῦ Παύλου « Χάριτι θεοῦ εἰμι, ὃ εἰμι». Ἐγώ « δέ ἔκτρωμα καί οὐκ ἄνθρωπος ». Ἀφοῦ αὐτά τά λέγει ἕνα σκεῦος ἐκλογῆς, ἡμεῖς τί εἵμεθα, τί δυνάμεθα νά εἰπωμεν ; Οὐτε αἱ ἐλλείψεις τῶν ἄλλων πρέπει νά μᾶς δίδωσι τροφήν ἐγωῖσμοῦ διά τόν ἐξῆς λόγον• Ἄν εὕρισκώμεθα καί ἡμεῖς ὑπό τὰς περιστάσεις, ὑπό τὰς ὁποίας εὗρέθη ὁ ἁμαρτήσας, γνωρίζομεν, ὅτι δέν θά εἶχομεν ὑποπέσει εἰς μεγαλύτερον βαθμόν πτώσεως ; Συμπαθητικούς, περιφόβους αἱ πτώσεις τῶν ἄλλων πρέπει νά μᾶς κάμνουν καί ὄχι ὑπερηφάνους !

Ὡς ὑλικόν ταπεινώσεως εἶναι καί ἡ ματαιότης τοῦ κόσμου. Παράδειγμα τούτου εἶναι ὁ σοφός Διογένης. Ἡμέραν τινά, ὁ Διογένης εὕρισκετο εἰς τήν ὀστεοθήκην τοῦ νεκροταφείου καί ἔψαχνε νά εὕρῃ μερικά κόκκαλα. Κατά τήν στιγμήν αὐτήν διήρχετο ἐκεῖθεν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος. Τί κάνεις αὐτοῦ ; ἠρώτησε τόν Διογένη. Ὁ Διογένης ἀπαντᾷ : Ψάχνω νά εὕρω τήν κεφαλὴν τοῦ πατρός σου καί τοῦ πατρός μου, ἀλλά δέν δύναμαι. Ἐπομένως οὐδεμία διαφορά ὑπάρχει μεταξύ τοῦ πατρός τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, τοῦ Φιλίππου, καί τοῦ ἀσήμου πατρός τοῦ Διογένους. Ἰδού ἡ νόσος τῆς ὑπερηφάνειας, ἰδού καί ἡ ὑγεία τῆς ταπεινώσεως.

Πηγή: agiazoni.gr